

Alles is hier nog

Van dezelfde auteur:

Man in het landschap

Studie van de schaduw

De stilte van de wereld na ons

Aanrakingen

Het zingen van de wereld

Marc Tritsmans

Alles is hier nog

Gedichten

Nieuw Amsterdam

De auteur ontving voor dit boek een werkbeurs
van Literatuur Vlaanderen

© Marc Tritsmans 2020

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Herman van Bostelen

Omslagbeeld: Grotschilderingen in de Cueva de las Manos in
Argentinië © PabloGimenez.com

Foto auteur © Jef Van Eynde

NUR 306

ISBN 978 90 468 2771 0

www.nieuwamsterdam.nl

Beginnen

I

Er is beslist dat ik vanuit de stilte
vanuit het eeuwigdurende niets
vanaf nu zal beginnen met bestaan.

In deze warme grot vangt het aan
een plek waar niets mij kan raken
waar ik niets moet zien en ik alleen

door dit warme water word gewiegd
met rondom mij een suizen en een dof
en ritmisch bonzen: zo is het goed.

II

Dit is het zijn in zijn zuiverste zin.
Er is nog geen tijd en er zijn nog
geen vragen en zo mag het altijd

blijven maar dat kan ook hier dus
niet. Iets groots staat op stapel.
Er zijn tekenen dat de grot mij

wil verjagen want wanden komen nu
dreigend op me toe terwijl het bonzen
angstaanjagend snel en almaar luider.

III

In de eerste paniek van dit leven tast ik
naar een uitweg maar word deze nauwe
tunnel in gedreven, er lijkt geen doorkomen

aan maar door de mangel moet ik, ga ik
en pas na een eeuwigheid raak ik los, val ik
neer in het witste licht, in infernaal kabaal

waar koude dingen mij brutaal vastgrijpen
een klap geven, me al te strak insnoeren
en dan verloren in een hoekje achterlaten.

IV

Echt alles is vreemd en dreigend hier en ik
voel me voor het eerst, al weet ik niet door wie
schandelijk in de steek gelaten. Tot ik vind

het enige wapen dat ik voor deze strijd heb
meegekregen: een ijselijk krijsend gehuil
dat onhoudbaar uit mij naar buiten breekt

omdat ik een schrikbarende leegte voel
die nu onmiddellijk moet worden opgevuld
en het lukt want iets wordt in mij gestopt.

V

Zoet en lauw komt een zachte troost
mijn lichaam binnenvloeien en doet
deze kwade droom, althans voor even

naar de achtergrond verdwijnen terwijl
mijn kruin voorzichtig wordt gestreeld
en ik voor het eerst een glimp opvang

van twee glanzende spiegelende dingen
die me wat willen vertellen maar al te snel
glijd ik weer weg in de stilte van voorheen

VI

Maar hoe breekbaar die is geworden en voortdurend wordt verstoord. Vanaf nu ben ik dus altijd op mijn hoede en lijkt het of ik blijvend moet strijden tegen

een pijnlijk ontbreken dat telkens zo diep in mij ontstaat en groeit en aan mijn lijf dat hels gekrijs ontlokt waarna ik goddank meestal snel word opgetild en dan dat warme

rubberige aan mijn lippen voel waaruit ik met alle kracht zuigend haal wat blijkbaar niet kan worden gemist. Zo vechtend, wroetend kan ik niet anders dan ontdekken

VII

Dat er bijvoorbeeld her en der aan mezelf ook
bewegende dingen zitten die mijn absolute
middelpunt, mijn mond, soms onhandig betasten.

Dat iets vaak vlakbij vreemd herkenbare geluiden
maakt, met een ritme en toon van ooit, van elders
en hoe verlang ik naar die zangerig zoemende klanken

die me slaperig maken, zeker als ze samengaan met
deze herhaalde schommelingen, vredige deiningen
tegen dat warme en zachte dat groter is dan ikzelf.

VIII

Ik leer nu dat wat ik als mezelf herken en voel
dus ook ergens ophoudt en dat er buiten mij
een wereld aanvangt die vaak koud is en hard.

Maar ook dat ik niet kan zonder dit altijd nabije
zo vertrouwd geurende met die twee rusteloos
bewegende spiegeltjes die ik zo graag wil grijpen

terwijl ik ontdek dat het zangerige, vredige geluid
ontstaat uit iets roods dat daar net onder zit, zich
soms opent en dan beangstigend wit geblikker toont.

IX

En dan wordt de zwaarte van mijn eindeloze liggen
in deze wereld plotseling opgeheven en zweef ik
gewichtloos door een ijle ruimte waar andere

vormen, kleuren, lichten, geuren langs me heen
kantelen en word ik omzichtig ondergedompeld
in dat warme strelende dat mijn hele lichaam aflijnt

en voelbaar maakt, dat me zo veilig en vertrouwd
lijkt dat ik uit mezelf in het oneindige tuimel maar
overtussen weet ik: altijd kom ik toch weer terug.

X

Ik leer wat er gebeurt als ik iets met mijn eigen
lichaam doe: als ik krijs krijg ik te eten, als ik
de mondhoeken moeizaam optrek zie ik datzelfde

gebeuren met een andere mond vlakbij. Oorzaak
en gevolg, zo zit deze wereld blijkbaar in mekaar
mijn hand tegen de rammelaar tot die rammelt

alles wat ik loslaat valt omlaag, als ik mezelf krab
doet het pijn, actie en reactie. Alles moet en zal
vanaf vandaag onverminderd worden uitgetest.

XI

En ja, soms herinner ik me nog die al stilaan
vervagende en verloren gelukzaligheid en
zink ik graag nog eens weg in mijn veilige

maar bij nader inzien ook wel vreselijk saaie
eeuwigdurende niets waaruit ik nu steeds vaker
met een gevoel van vrolijke opwinding ontwaak.

De wereld rondom mij stopt niet met groeien
wordt almaar spannender, steeds meer moet
worden ontdekt: nooit wil ik hier nog vandaan.

Kleine verhalen

